

Arkivsak: 17/02418-38

Saksdokumenter:

Ingen

Nytt fra den verdensvide kirke – Porvoo

Sammendrag

I 2021 er det 25 år siden Porvoo-avtalen ble underskrevet. På grunn av covid19-pandemien er internasjonale feiringer utsatt til 2022, inkludert det planlagte «Primates Meeting» i Finland i oktober 2021.

Imidlertid ble det også mulig å markere at avtalen ble underskrevet i Nidarosdomen i 1996. I anledning jubileet inviterte Nidaros domkirkes menighet, Bispemøtet og Mellomkirkelig råd til jubileumsfeiring med gudstjeneste i Nidarosdomen, med påfølgende kirkekaffe og panelsamtale i Erkebisppegården i Trondheim: En nyhetssak fra kirken.no, hvor preses Olav Fykse Tveits preken også er tilgjengelig, kan leses [her](#).

25 år med luthersk-anglikansk fellesskap

13.9.2021

Det formaliserte forholdet mellom lutherske og anglikanske kirker har vart like lenge som et sølvbryllup. Den gode relasjonen fortsetter, og er verdifull for alle de involverte kirkene.

Liturgi-deltakere fra messen i Nidarosdomen utstilt utenfor Vestfronten. (Foto: Nidaros domkirkes menighet)

– Verden er for sterk for en splittet kirke, sa

preses Olav Fykse Tveit i sin **preken** i Nidarosdomen og siterte sin anglikanske kollega Desmond Tutu, fra apartheid-tiden.

– Gud kaller oss til å være ett for at verden skal tro, men også for å kjempe for rettferdighet i verden. Vi er bare én menneskeslekt og har bare én klode. Sammen skal kirkene bære fram visjonen om enhet og rettferdighet, også i krisetider, sa preses.

Porvoo-samarbeidet

12. september var det festhøymesse i Nidarosdomen i anledning 25-årsjubileet for Porvoo-fellesskapet. Denne kirkeavtalen om fullt kirkefellesskap mellom lutherske og anglikanske kirker hovedsakelig i Norden, Baltikum, Irland og Storbritannia, ble undertegnet og feiret blant annet i Nidarosdomen i september 1996. Flere av nøkkelpersonene fra den gang var representert, deriblant biskop emeritus Andreas Aarflot og professor Ola Tjørhom. På grunn av pandemien var søsterkirker representert med danske, finske, svenske, latviske og anglikanske kolleger som for tiden arbeider i Norge. Etter gudstjenesten ble det avholdt et seminar i

Erkebisppegården, hvor det ble reflektert over hvordan avtalen har påvirket kirkeliv i våre kirker og utfordringer framover.

Biskop emeritus Andreas Aarflot var helt sentral fra norsk side for både å forberede og implementere avtalen. Han var takknemlig for å være til stede og snakket begeistret om samarbeidet.

– Porvoo-erklæringen er en liten troslære i seg selv; den beskriver godt fundamentet i kristen tro. Dette har vært

underkommunisert og bør løftes mer frem, sa Aarflot.

Nora Antonsen er leder for Den norske kirkes ungdomsutvalg og sitter i styret for *Ecumenical Youth Council Europe*.

– Jeg ble født få år etter at avtalen ble undertegnet, og har sånn sett vokst opp med den. Det er nok ikke mange ungdommer som kan noe om dette, men Porvoo-erklæringen bør være lett å forstå for studenter, og vi har konkrete planer for slik økumenisk bevisstgjøring for ungdommer, fortalte Antonsen.

Fortsatt aktuell avtale

I det påfølgende seminaret stilte professor Ola Tjørhom kritiske spørsmål om entusiasmen for avtalen har bleknet, og om potensiale i avtalen er utnyttet godt nok.

– Tekstene bør fram i lyset igjen og studeres av en ny generasjon. Det bør være vanlig å be for hverandres kirker i gudstjenestene. Vi har en forpliktelse til å arbeide for en «strukturert og synlig enhet», og at en splittet verden og et såret skaperverk trenger forente kirker, framholdt Tjørhom.

Den anglikanske presten Johanna Udal understreket hvordan Porvoo-avtalen har vært en positiv døråpner for lokalt menighetsliv. For diaspora-menigheter er avtalen svært velkommen, og lån av kirker og kollegafellesskap med prester i Den norske kirke er

svært viktig, understreket Udal. Å ha et sakramentalt fellesskap er dypst sett et uttrykk for Guds kjærlighet.

April Almaas, sokneprest i Trondheim og tidligere anglikansk prest, løftet frem behovet for samarbeid mellom kirkene for å kunne gi et troverdig kristent vitnesbyrd i et sekulært samfunn.

– Behovet for trosopplæring er stort; ikke minst behøver barn og unge å kunne henvende seg til kirkene med tro og spørsmål i en tid hvor mange opplever uro på grunn av klimakrisen. Det handler om å leve sammen og vise at vi er Guds folk, sa Almaas.

Biskop Atle Sommerfeldt var også til stede i Trondheim. Han framholdt at det har vært viktig læring og fornyelse begge veier. – Den norske kirke har fornyet sin spiritualitet og sine gudstjenester gjennom påvirkningen fra Den anglikanske kirke. Økt nattverdfrekvens og nattverd-deltakelse i våre menigheter er et direkte resultat av dette. Så har vår diakoniforståelse påvirket de anglikanske kirkene ved å løfte frem betydningen av kirkens omsorgstjeneste, og utfordret på

tydelighet i samfunnsdebatten, fortalte Borg-biskopen.

Særlig sterke bånd langs kysten

Det er flere bispedømmer som har gode relasjoner til kirker i Storbritannia, og både Møre og Stavanger var representert. Dette viser at avtalen har slått rot, særlig langs kysten, hvor det tradisjonelt har vært sterke bånd til de britiske øyer. Men det er gjerne på ansatt-nivået kontakten er. Hvordan kan lokalmenigheter få kjenne bedre på dette fellesskapet?

Samarbeid mellom kirkefamilier er ikke alltid så synlig for den vanlige kirkegjenger. Men innflytelsen fra dette samarbeidet mellom lutherske og anglikanske kirker har trolig betydd mer enn vi skjønner. Kanskje er også Den norske kirkes visjon «Mer himmel på jord» en frukt av denne innflytelsen?

Forslag til vedtak

Mellomkirkelig råd tar saken til orientering.